

Op zoek naar de bron van ons schone badminton

deel 3

Het was zaak om de eerste bergketen niet alleen te bereiken maar ook te passeren vandaag, op de tweede dag van onze expeditie. En daar slaagden we met glans in. Goede weersomstandigheden, een voortreffelijke chauffeur en een uitmuntende kaartlezer brachten ons veilig en snel over de eerste bergpassen. Prachtige vergezichten trokken aan ons voorbij. **Steile afgronden deden ons soms sidderen en beven, maar latoyota trok zich er niets van aan.** En weldra, kort na het bereiken van het hoogste punt, ontvouwde zich een schitterende groene vallei voor onze toch al verwende ogen. De overtreffende trap van groen, hier en daar onderbroken door helgeel en felrood, de overheersende kleuren van de plaatselijke flora. Hier kon geen van Gogh, Manet of zelfs Mondriaan tegen op. Eens te meer maakte moeder Natuur ons duidelijk dat de werkelijkheid het altijd wint van onze fantasie, hoe rijk die laatste ook zijn moge. Een diepe, eerbiedige stilte, waarin zelfs de ronkende diesel van onze toyota een aanzienlijk aantal decibellen leek in te leveren, maakte zich van ons meester. Het was tijd om de motor even af te zetten. Om het stiltegehalte op te voeren, en ons te laten doordringen van de kracht van de natuur. De rijkdom, de weidsheid, en de pracht van het panorama deden onze harten overlopen van spirituele, religieuze gevoelens van paradijselijk niveau. Hier, op de eerste pieken van de Andes waren wij getuige van de absolute synthese van het fysische en het metafysische. Van het aardse en het bovenaardse. Het was van een ontroerende schoonheid, getuige ook de traan die ik met heimelijk genoegen bespeurde op het evengoed hemels gelaat van Latoya. De perfectie van dit moment, dat eeuwigheden leek te duren, was van een apocalyptische allure. Even hoopte ik, hier en nu, te sterven, zozeer was ik er van overtuigd mijzelf te bevinden op de rand van het gedroomde hiernamaals. Oh hoe zalig hier te mogen blijven tot in lengte van dagen.

Het mocht niet zo zijn. Sterker nog, een donkere schaduw verbrak plots de stilte. Zacht ruisend kwam zij naderbij, leek even stil te houden boven onze hoofden, maar nestelde zich

al gauw op het puntje van de motorkap, aan de voet van haar verwekker. **Een reusachtige condor, bont gevederd, en voorzien van klauwen die ons met het grootste gemak hadden kunnen scalperen, had een airbus 380-piloot waardige model-landing gemaakt op onze Japanse terreinwagen.** En keek in de zelfde verte als waar wij ons aan verlustigd hadden. Alsof hij zeggen wou "ja, beste mensen, mooi he? Wees er maar voorzichtig mee, want dit is allemaal van mij". Minuten gingen voorbij. Minuten die wederom in oorverdovende stilte voorbij gleden. Sprakeloze verwondering voor landschap had plaatsgemaakt voor eerbiedig ontzag voor deze koning van het Peruviaans lucht-ruim. Hoe bevoorrecht kan een mens zijn, dat hij in zo een kort tijdsbestek zulke adembenemende taferelen mag gadeslaan?

Het duizelde mij, ik voelde het bloed kloppen in mijn slapen. Was dit een voorbode van een hersenbloeding? Was dit adrenaline? Was ik gedrogeerd, door Latoya, vannacht? Was dit alles echt? Wat gebeurde hier allemaal? Wie kon antwoord geven op al deze vragen? Vroeg ik mij af, nog aldoor als gebiologeerd sturende naar de vogel op de motorkap. **Die ineens zijn fraai gekuifde kop naar ons omdraaide en ons aankeek met diepdonkere, maar evengoed felpriemende kraalogen.** Die zich rechtstreeks een weg leken te boren naar mijn brein, mijn innerlijk, mijn onderbewustzijn. Het waren ogen die getuigden van welhaast bovenmatige intelligentie. Ogen die vertrouwen opriepen. Ogen die vroegen om vooral niet in paniek te raken. Het waren ogen die leiderschap uitstraalden. Een leider was het, deze schitterende gevleugelde goeroe. Hij zou onze gids zijn, zoveel werd mij duidelijk, direct vanaf het moment dat hij opsteeg met machtige vleugelslag en als in slow motion met lome, maar rake klappen voor ons uitwielde.

"Follow the bird" waren de enige woorden die ik zo gauw, tussen de brokken in mijn keel door, naar buiten wist

te persen. En volgen deden we. Het ging als vanzelf. Waar de weg dusdanig kronkelde en haarspeldbochten vertoonde, dat we hemelsbreed gemeten weinig opschoten, daar beschreef Andy grote cirkels boven onze auto. Om direct weer, met zekere zwier en vaart, voor ons uit te vliegen zodra de wegen rechter en sneller begaanbaar werden.

Andy hadden we de reuzenvogel genoemd. Andy van de Andes. Oppergod van het oergebergte. Kroonjuweel van het kristallen luchtruim. Met zijn spanwijdte van drieëneenhalve meter dwong hij groot respect af. Waar je, zo dicht bij zo'n reuzenvogel, angst zou verwachten, voelden wij niets dan geborgenheid. En volgden wij trouw. **Het werd een rit van een kleine twee uur, die ons leidde naar wat een kleine nederzetting leek van lokale Indianen.** Gevestigd op een terpachtige verhoging in het midden van dezelfde vallei, die ons enkele uren geleden nog de adem had benomen. Enigszins aan het oog onttrokken door bomen die nog het meest deden denken aan onze eigen knotwilg. Maar dan zes tot zeven keer zo groot. En tien keer zo groen. Zo niet twintig. Zou er ooit een einde komen aan mijn verbazing? Het leek niet waarschijnlijk. Zeker niet toen wij, eenmaal tot stilstand gekomen en uitgestapt, tegemoet getreden werden door een rijzige gestalte, ongetwijfeld toebehorend aan het dorpshoofd. Die, eenmaal dichterbij gekomen, een aaneenschakeling bleek van contrasten. Een melkwitte huid in een zondoorstoofd klimaat. De krachtige, verende tred van een jong volwassene, gestoken in de gerimpelde huid van een oude man. Een uit Italiaans marmer gebeeldhouwd gelaat, waarin slechts de heen en weer schietende, spiedende ogen verrieden dat er meer leven in deze gedaante zat dan zijn leeftijd deed vermoeden. Op een meter of vijf van ons vandaan hield hij halt, vouwde zijn handen, waarvan de groeven een arbeidzaam leven in de buitenlucht verrieden, en boog licht voorover. Dit alles zonder zijn ogen van mijn nog niet van de verbazing bekomen zijnde gezicht af te wenden. Een verbazing die duidelijk niet gedeeld werd door Latoya. In antwoord op de melodieuze keelklanken die aan het strottenhoofd van het dorpshoofd ontsproten, gaf zij eens te meer een demonstratie van haar onbeperkte

mogelijkheden en capaciteiten. Zij bleek buitengewoon thuis te zijn in het Indiaanse dialect dat onze gastheer(?) tot ons gesproken had. Hun conversatie was als een symfonie van Sjostakovitsj. Liefelijke nachtegaleske fluittonen werden afgewisseld met het hamerende geklak van een bonte specht met longontsteking. Zo leek je te luisteren naar Maria Callas, dan weer was het de doorrookte islay-sound van Joe Cocker die je trommelvliezen teisterde.

Gaandeweg begon ik me af te vragen of ik wellicht in een film was beland. De afgelopen dagen waren één wervelwind van extreme ervaringen geweest. Ik duizelde. Een licht gevoel in het hoofd begon mij te overheersen. Als in een flits probeerde ik te bedenken waarom ik mij zo slap voelde. Was het de hitte? Had ik te weinig gedronken? Waren het de emoties die me overweldigden? Ik kon niet meer helder denken. Schrikbeelden van luchtzakkende vliegtuigen wisselden af met esoterische lichaamsverstrengelingen met de hemelse Latoya. Om geld vragende penningmeesters blokkeerden de uitgangen van tunnels van licht. Ik voelde me als gedrogeerd en zakte ineem. Mijn laatste gedachte ging over een grote Manitou, met achter zich een helderblauwe hemel, waarin het uurwerk van de Big Ben gebeeldhouwd leek uit stapelwolken ... Mijn hoofd raakte een zompig stuk mosgrond. **Weg was ik. Weg.**

wordt vervolgd...

'Reporter' Kees Dekker

